

ת"פ 4971/01/16 - מדינת ישראל נגד שמעון סוויסה - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

28 דצמבר 2017

ת"פ 4971-01-16 מדינת ישראל נ' סוויסה
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאייר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אבי דהן - נוכח
נגד
שמעון סוויסה - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד אסף שלם - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים התקיים משחק במועדון הספורט ב-... וכך, ביום 01.01.2016 בסמוך לשעה 15:15, במועדון הספורט, ניסה הנאשם להיכנס למשחק על אף שלא שילם בעבור כרטיס כניסה למועדון; ואילו המתלונן, ששימש כסדרן במועדון הספורט, מנע מהנאשם את הכניסה. או אז, הנאשם דחף בעוצמה את ה"קרוסלה" שחסמה את הכניסה, ואיים על המתלונן באומרו: "אני אדאג שאתה לא תהיה פה". בהמשך, משיצא המתלונן לכיוונו של הנאשם, האחרון תקף אותו בכך שאחז בבגדיו, חיבק ודחף אותו בחוזקה אל מחוץ למועדון, וכל זאת תוך שהמתלונן מנסה להתנתק מהנאשם. עוד ובסמוך, תקף הנאשם את המתלונן, בכך שהכה אותו בפניו. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן שריטות בפניו.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **תקיפה במקום בו מתקיים אירוע ספורט**, לפי סעיף 16א לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008 (להלן: "**חוק הספורט**"); **תקיפה הגורמת חבלה ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ו**איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה הינה למאסר בפועל; ואילו ההגנה ביקשה כי תיבחן אפשרות ביטול הרשעתו של הנאשם.
4. בתסקיר שהתקבל, שירות המבחן לא בא בהמלצה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. לצד זאת, המליץ השירות להשית עליו ענישה בדמות צו של"צ, מאסר מותנה ופיצוי. בגוף התסקיר, עמד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על יחסו לעבירות, על מאפייניו האישיים, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט שם, לבד מהנתונים הרלוונטיים לשאלת הענישה, שאליהם אתיחס בהמשך.
4. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** שהתקבלה ביום 13.12.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הנסיבות שנלוו אליהם, על הצורך למגר את תופעת האלימות במגרשי הספורט, ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר לבין 18 חודשים מאסר בפועל. בהמשך, ומבלי להתעלם מהעבר הפלילי הנקי של הנאשם, הפנתה באת כוח המאשימה לאמור בתסקיר שירות המבחן, ובייחוד לקבלת האחריות החלקית, ועתרה להשית עליו עונש מאסר שלא יפחת משניים עשר חודשים, לצד מאסר מותנה, קנס, פיצוי והרחקה מאירועי ספורט.
6. מנגד, בא כוח הנאשם הצהיר כי אינו עומד על ביטול הרשעתו של הנאשם, אך בהפנותו לפסיקה שונה של בתי המשפט, טען כי מתחם הענישה במקרה הנדון צריך להתחיל ממאסר מותנה לצד של"צ. כמו כן, ההגנה הפנתה, בין היתר, לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה לגילו ולמצבו הרפואי, להודאתו במיוחס לו כבר בהזדמנות הראשונה ולחרטה שהביע, לעברו הפלילי הנקי, לעובדה כי היה עצור במשך כמה ימים מאחורי סורג וברית, ולתרומתו לחברה. לאור כל אלה, עתר בא כוח הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהסתפק בהשתת צו של"צ והתחייבות. כמו כן, ההגנה לא התנגדה להרחקתו של הנאשם מאירועי ספורט.
- עוד יצוין, כי בין הצדדים נפלה מחלוקת הנוגעת לאפשרות הגשת תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלונן, ואתיחס לדברים בהמשך.
7. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי אין לו מה לומר, למעט כך שהוא "מצטער על האירוע".

דין והכרעה

8. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרונות ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
10. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשי התקיפה שביצע הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופו, שלומו וביטחונו של הפרט (ר' למשל ע"פ 3573/08 עודה נ' מדינת ישראל, (13.04.2010)). כמו כן, בעצם ביצוע עבירת התקיפה **באירוע ספורט**, פגע הנאשם בסדר הציבורי ובערך המבקש לקדש את התחרות הספורטיבית ולהגן על אלה המבקשים ליהנות מהשתתפות וצפייה בתחרויות ספורט מפני תופעות של בריונות ואלימות, הן מילולית והן פיזית. ויפים לעניין זה דבריו של כב' נ' הנדל בבש"פ 1869/13 **יעקב בן אברהם נ' מדינת ישראל**,

(18.01.2013):

"אכן, לדאבונו, בתקופה האחרונה מקבלות משמעות חדשה ושליטת מילותיו של המשורר 'גם כשהלך לכדורגל, הוא לא חיפש לו רק ניצחון' (משירו של עלי מוהר ז"ל - "אמרו לו")... המשחק, פשוטו ומשמעו, אמור על דרך המלך להביא לרוויה, הנאה, שעשוע ותחרות - ואף לאחד את המשותף שבין הבריות. הוא טומן בחובו אלמנטים אוניברסאליים... הצופה בספורט עשוי וצריך לשאוב את היבטיו החיוביים של הספורט. אולם, לאחרונה, נראה כי יותר ויותר הופך המשחק לכלי הרס. תופעות שפלות של האדם עלולות לקלקל את הספורט המקצועי, ואף להשתלט עליו".

אמנם הדברים נאמרו במסגרת דיון בבקשה הנסובה סביב שאלת הרחקת המבקש ממגרשי הכדורגל, אולם ברי כי הרציונל העומד מאחורי הדברים יפה גם לענייננו. כמו כן, ראו דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 5972/12 אלעד פינטו נ' מדינת ישראל, (11.03.2013).

בעצם ביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)).

11. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות הפיזית שהפעיל הנאשם, וזאת בכמה הזדמנויות שונות, סבורתני כי במקרה הנדון מצויה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** ברף הבינוני.

12. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלונן, עת חיבק ודחף אותו, בהזדמנות האחת; והיכה בפניו, בהזדמנות השנייה. לדידי, במנעד חומרת המעשים שעליהם יכולות לחול עבירות התקיפה, מצויים מעשיו אלו של הנאשם ברף הבינוני. בכל הנוגע לאיום שהשמיע הנאשם, הרי שבשים לב לתוכנו ולאופיו, עסקינן באיום המצוי ברף חומרה נמוך. אשר לחבלה שנגרמה למתלונן כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אציין תחילה כי לא מצאתי לקבל כראיה את התמונות המתעדות אותה, ואנמק.

מבלי להידרש למחלוקת בדבר קבילותן של ראיות המוגשות בשלב הטיעונים לעונש ושבאות **להמחיש** את הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות (לגישות השונות בעניין זה, ראו למשל מצד אחד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (04.03.2012); ומצד שני, ת"פ (מחוזי חיפה) 41490-03-13 **מדינת ישראל נ' ראד טלאב**, (29.05.2014)) - יצוין כי במקרים בהם נכרת הסדר טיעון בין הצדדים והמאשימה מתעתדת להגיש ראיות בשלב הטיעונים לעונש, מן הראוי כי תודיע להגנה אודות כוונתה האמורה, וזאת עובר לכריתתו של ההסדר (ראו פסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל ברע"פ 9718/04 **מדינת ישראל נ' טאלב נוארה**, (25.11.2007)). בענייננו, אין מחלוקת כי המאשימה לא הודיעה להגנה אודות כוונתה להגיש את תמונותיו של המתלונן, ומכאן שלא מצאתי לקבלן. ודוק, אין המדובר בתנאי "טכני" גרידא. שכן, ייתכן כי הצגתן לבית המשפט או אי הצגתן של ראיות הממחישות את הנזק שנגרם, היא שיקול ששוקל הנאשם עובר לכריתת הסדר הטיעון. לשון אחר, לא ניתן לשלול את האפשרות שרצונו של הנאשם שבית המשפט לא ייחשף במהלך שמיעת התיק לראיות הממחישות את הנזק, הוא אחד השיקולים שהניע אותו להגיע עם המאשימה להסדר טיעון ולהודות בכתב האישום המתוקן. בנסיבות אלה, חובת ההגנות מחייבת כי מכלול הנתונים - ובכלל זה כוונתה של המאשימה להגיש בשלב הטיעונים לעונש תמונות הממחישות את החבלות שנגרמו לקורבן - יעמוד בפניו עובר להחלטתו אם לכרות הסדר טיעון עם המאשימה אם לאו. עוד יוער, כי אף אם כמה דקות עובר להשמעת הטיעונים לעונש, בדיון בין הצדדים שנערך מחוץ לפרוטוקול ושלא לאוזניו של בית המשפט, הסכים הסנגור להגשת

התמונות (ולאחר מכן חזר בו) - הרי שעדיין, המועד שבו צריכה המאשימה להודיע על כוונתה האמורה ולקבל את הסכמת ההגנה הוא עובר לכריתת הסדר הטיעון, ולא לאחוריו.

בנוסף לאמור, בכתב האישום המתוקן נכתב בפשטות כי למתלונן נגרמו "שריטות בפניו". לעומת זאת, בתמונות שביקשה המאשימה להגיש, נראות על פניו של המתלונן שריטות וחבלות מדממות בכמה מקומות שונים. למעשה, התמונה שמצטיירת לנוכח הראיות שהוגשו, ככל שהדברים נוגעים לחבלות שנגרמו למתלונן, הינה חמורה מזו שמצטיירת למקרא כתב האישום המתוקן. ברי כי בית המשפט אינו מבקש לעצום עיניו ולהתעלם מהמציאות, אולם כאמור, על המאשימה לנהוג בהתאם ל"כללי המשחק" וחובת ההגנות, ויפים לעניין זה דבריו של כב' השופט א' אינפלד **בעניין פלוני** שאוזכר קודם לכן, שם נדחתה בקשתה של המאשימה להגיש תמונות המתעדות את החבלה שנגרמה בפניה של המתלוננת:

"לטעמי, פשוט וברור כי מקרה זה הוא מקרה מובהק, בו המדינה הסכימה על עובדות מסוימות ועתה מבקשת היא להביא תמונות צבע העלולות להשפיע על צבעה של התמונה הכללית, תמונות המחשה חיות אודות מעשהו של הנאשם כפי שתואר בכתב האישום. לטעמי, אף לשיטת הרוב [הכוונה לעמדת הרוב בעניין נוארה, שאוזכר קודם לכן - נ.ש.מ.], מידת ההגינות הייתה מחייבת להודיע על כך מראש במסגרת ההסדר, ומשלא עשתה כן, לא תוכל המדינה להביא את הראיות השנויות במחלוקת [ההדגשה במקור - נ.ש.מ.]".

עוד יצוין, כי המאשימה הפנתה לפסיקתו של בית המשפט העליון, שניתנה לפני למעלה מעשרים וחמש שנה, בע"פ 951/80 יצחק קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 505 (1981). אלא שבעניין זה עסק בית המשפט העליון בשאלת אפשרות הגשת ראיה לאחר השמעת סיכומים ועובר להכרעת הדין, ולא מצאתי, גם בשים לב להוראות הברורות והחד משמעיות של סעיף 40 לחוק העונשין, כיצד יש בפסיקה זו כדי להעלות או להוריד בשאלה הנדונה כאן.

משאמרנו כל זאת, בית המשפט יתעלם מהתמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלונן. אשר לשריטות בפניו שנגרמו כתוצאה מתקיפתו של הנאשם, כפי שהדברים מופיעים בכתב האישום המתוקן, יצוין כי אמנם זו לא חבלה של מה בכך ולא ניתן להקל בה ראש, אולם עדיין, אין עסקינן בחבלות המצויות ברף חומרה גבוה. לצד אלה, ייאמר כי במעשיו של הנאשם היה טמון נזק פוטנציאלי לא מבוטל, כאשר ברי כי דחיפה בעוצמה והנחתת מכות בפניו של המתלונן, היו עלולות לגרום לו לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של דבר, וכבר היו דברים מעולם.

עוד ובמסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יצוין כי בגין התקיפה הראשונה, שלא גרמה למתלונן לחבלה, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה לפי חוק הספורט; ואילו בגין התקיפה השנייה, שגרמה לחבלה למתלונן, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי חוק העונשין. כאן מצאתי לציין, כי ברי שלמאשימה הפררוגטיבה לבחור באיזו עבירה להאשים את הנאשם. ועדיין, שני מעשי התקיפה בוצעו על ידי הנאשם בסמיכות של זמן ומקום, ועל פניו, ניתן היה להאשימו בגין שניהם בעבירת התקיפה לפי חוק הספורט, או לחילופין, בעבירות התקיפה הקבועות בחוק העונשין. למעשה, נדמה כי במקרה הנדון נובע פיצול זה שבין מקורות החקיקה השונים אך מהרצון להחמיר עם הנאשם (שהרי, העונש הקבוע לצדה של עבירת התקיפה סתם בחוק העונשין הוא שנתיים מאסר; בעוד שהעונש הקבוע בצדה של עבירת התקיפה בחוק הספורט, בין אם זו גרמה לחבלה ובין אם לאו, הוא שלוש שנות מאסר). בהינתן האמור, טוב תעשה המאשימה אם להבא תהא עקבית בבחירת סעיפי האישום שאותם היא מבקשת לייחס לנאשמים השונים.

לצד האמור, לא ניתן להתעלם מהעובדה שבסופו של יום, הנאשם הודה והורשע גם בעבירה של תקיפה לפי חוק הספורט. בדברים אלו יש לראות כנסיבה מחמירה, והרי שלא בכדי ביקש המחוקק לייחד את עבירת התקיפה שמבוצעת באירוע ספורט מיתר עבירות התקיפה, ואפנה בעניין זה לדברי ההסבר להצעת החוק:

"התיקונים נעשו בעקבות מקרים חוזרים ונשנים של ביטוי אלימות וגזענות במגרשי הספורט ובהקשר של אירועי ספורט. התיקונים שנעשו בחוק האמור חלים על ענפי הכדורגל והכדורסל בלבד. לשם התמודדות עם

תופעה קשה זו, מוצע בהצעת החוק המתפרסמת בזה לקבוע בחוק נפרד הוראות לטיפול בנושא אלימות בספורט, הלקוחות מחוק הבטיחות, בהרחבת תחולתן לכל ענפי הספורט, וכן לקבוע הוראות נוספות, שתכליתן הגברת האכיפה וסיוע במיגור התופעה האמורה" (דברי הסבר להצעת חוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008, ה"ח 224, בעמ' 266).

ודוק, הדברים נאמרים ונשקלים כנסיבה הנלווית לביצוע העבירות, בעוד שברי כי בית המשפט לא יביא בחשבון את שיקול ההרתעה כשיקול לקביעת מתחם העונש ההולם.

עוד יוער, כי לא מצאתי ליתן משקל לטענת ההגנה לפיה אירוע האלימות בוצע שלא באירוע ספורט, אלא מחוץ למגרש. כזכור, הנאשם הודה בביצוע עבירה של תקיפה באירוע ספורט, ובאף שלב לא ביקש לחזור בו מהודייתו זו. כמו כן, סעיף 16 לחוק הספורט עוסק במי ש"תוקף אדם במקום שבו מתקיים אירוע ספורט", כאשר ברי כי גם בעבירות שנעברות בסמוך לכתליו של האצטדיון, כנגד סדרן המוצב שם מטעם מועדון כדורגל ועובר לתחילתו של משחק כדורגל - ניתן לראות ככאלו שנעברו ב"מקום בו מתקיים אירוע ספורט".

אשר לסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירות, כאמור בכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם, הלה תקף את הסדרן ואיים עליו לאחר שהאחרון ביקש למנוע את כניסתו ללא כרטיס כניסה. אף אם אקבל, ולו לצורך הדיון, את טענתו של הנאשם לפיה ביקש להיכנס לאצטדיון (או לאחת הקופות) כדי לאסוף כרטיסי כניסה שהוכנו עבורו מבעוד מועד - הרי שעדיין, אין בכך כדי להצדיק במאומה את התנהגותו האלימה והבריונית כלפי הסדרן, שאך ביקש לבצע את התפקיד שהוטל עליו. בהמשך לדברים אחרונים אלה, אף ייאמר כי גם במבט כללי על האירוע, מצטיירת תמונה עגומה של התנהגות שלוחת רסן של הנאשם, כאשר תחילה הוא מבקש להיכנס לאצטדיון מבלי שיש בידו כרטיס כניסה, בהמשך הוא מאיים על המתלונן שמבקש מתוקף תפקידו למנוע את כניסתו, ותוקף אותו בכך שהוא מחבק אותו ודוחף אותו בחוזקה. לאחר כל אלה, הנאשם ממאן להירגע, וממשיך לתקוף את המתלונן בכך שמכה בפניו, ואף גורם לו לחבלה. התנהגות כגון זו, כמכלול, צריכה להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

13. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, תחילה יצוין כי בפסיקה אכן נדונו מקרים רבים שבהם דובר בנאשמים אשר ביצעו עבירות אלימות על רקע של אירוע ספורט או במהלכו, אולם יוחסו להם עבירות תקיפה לפי חוק העונשין (ראו למשל: רע"פ 5500/12 יצחק בבתי נ' מדינת ישראל, (03.09.2012); עפ"ג (מחוזי מרכז) 30736-02-16 מחמוד בוחבוך ואח' נ' מדינת ישראל, (08.01.2017, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 26458-05-15 מדינת ישראל נ' גבריאל דבוש, (13.07.2015); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 16643-09-15 מדינת ישראל נ' נווה ניסים תורג'מן, (30.10.2016)). לצד אלה, לא עלה בידי בית המשפט לאתר במאגרים המשפטיים מקרה בו הורשע מאן דהוא בעבירת התקיפה לפי סעיף 16 לחוק הספורט (ונדמה כי לא בכדי, גם הצדדים לא הפנו את בית המשפט לפסיקה כגון דא).

בהינתן האמור, אפנה - על דרך ההיקש בלבד - למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות מהסוג שביצע הנאשם, שלא בהכרח במהלך אירוע ספורט. וכך, סקירת הפסיקה מלמד כי מקום בו דובר בנאשמים שהורשעו בעבירה אחת בלבד של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בדרך כלל נקבעו בעניינים מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר שבשים לב לתקופתו, ניתן לרצותו בעבודות שירות - וסופם במאסרים לתקופות ארוכות יותר, לתקופות הנעות סביב שנה אחת. כדוגמא למנעד הענישה שלעיל, ראו למשל: ע"פ (מחוזי תל אביב יפו) 2999-07-16 זוהר נ' מדינת ישראל, (30.11.2016, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); ע"פ (מחוזי תל אביב יפו) 28087-07-16 מאיר נ' מדינת ישראל, (02.11.2016, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 58761-06-16 אלי נ' מדינת ישראל, (19.09.2016, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); ע"פ (מחוזי ירושלים) 27637-07-16 גלזר נ' מדינת ישראל, (08.09.2016); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 15693-04-16 נסים מאיר אוזן נ' מדינת ישראל, (27.06.2016); ת"פ

(שלום ירושלים) 63105-03-15 מדינת ישראל נ' אבישי כהן, (31.07.2016); ת"פ (שלום כפר סבא) 46209-02-15
מדינת ישראל נ' שלמה צגאי, (26.06.2016); ת"פ (שלום קריות) 48276-07-14 מדינת ישראל נ' פלוני,
(04.05.2016); ות"פ (שלום רמלה) 36158-09-11 מדינת ישראל נ' פלוני, (08.05.2016).

ויושם נא לב, כי במקרים שלעיל דובר בנאשמים שהורשעו בעבירה אחת בלבד של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בעוד שהנאשם שבפני הורשע, בנוסף לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, גם בעבירות של תקיפה במקום בו מתקיים אירוע ספורט ואיומים. עוד יוער, כי בפסיקה שנסקרה לעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו, בעוד שברי כי העונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניהם האישיים של הנאשמים השונים, כגון גילם; עברם הפלילי; הודאה והבעת חרטה; השתתפות בהליכי שיקום, וכיוצא באלה.

כאן אף אציין, כי לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים (למעט ת"פ 38351-01-15 שאליו הפנתה ההגנה, שכן המדובר בהליך אזרחי, שאינו מעניינו). אם כי, ברי שהעיון כאמור נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, ובייחוד בשים לב למהותן של העבירות שבהן דובר בכל מקרה ומקרה, אופיין, חומרת הנסיבות שנלוו אליהן, ועוד. ממילא יש לומר, כי נהיר לבית המשפט שקיימים בפסיקה גם מקרים שבהם נקבעו מתחמי ענישה (והושתו עונשים) החורגים מהמנעד שהוצג לעיל. ועדיין, סבורתני כי הפסיקה שאזכרה לעיל היא-היא המייצגת את מדיניות הענישה הנוהגת. כך או כך, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דינו של נאשם אשר תקף את חברו בכך שדחף אותו וגרם לו לאדמומיות, כדינו של מי שהפליא אגרופיו בפניו של זולתו וגרם לו לחתכים מדממים רבים. בדומה, לא יהיה דומה עונשו של מי שנעדר עבר פלילי, שהודה בביצוע העבירה והיכה על חטא, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שנמנע מלקבל אחריות ונעדר כל אופק טיפולי. עוד ראוי להזכיר, כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

14. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שפורט לעיל - ובייחוד בשים לב לשילובן והצטברותן של העבירות והנסיבות שנלוו אליהן - מצאתי כי הגם שעמדתה של המאשימה בכל הנוגע לרף התחתון של מתחם הענישה הינה מקלה במידת מה, הרי שניתן לקבלה. אשר על כן, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין מאסר קצר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 14 חודשים מאסר.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

15. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

16. בעניין זה נתתי דעתי לגילו של הנאשם ולעברו הפלילי הנקי, המעיד על כך שהלה נעדר דפוסים עברייניים מושרשים וכי האירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן הינו בבחינת מעידה חד פעמית שלו. אם כי, בזהירות הנדרשת אציין, כי מצופה דווקא ממי שמעורה בתחום הספורט ואף עבד במשק של קבוצת כדורגל, כי ידע לשמור על איפוק כלפי

בעלי תפקיד באירוע ספורט, גם אם הדברים נעשים שלא לרוחו, ובוודאי שיימנע מלנקוט כלפיהם באלימות מילולית ופיזית. בנוסף, בית המשפט שוקל את הנזק שעלול להיגרם לנאשם אם יושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לעברו הפלילי הנקי, לגילו ולמצבו הבריאותי.

כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את נסיבות חייו של הנאשם - כפי שאלו פורטו בתסקיר שירות המבחן ומפי ההגנה בשלב הטיעונים לעונש. אם כי, אין להפריז במשקל שיינתן לנסיבה זו. שכן, לא נהיר כלל שלנסיבות אלה הייתה השפעה, ולו עקיפה, על ביצוע העבירות שבגינן הנאשם נותן את הדין כיום. עוד נתתי דעתי לפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות ולעובדה כי מאז הנאשם לא הסתבך עוד בפלילים. בהמשך לאמור, יצוין כי לא נעלם מעיני גם המכתב שנכתב על ידי מעסיקו של הנאשם ושהוגש לעיוני (נ/1), ושממנו עולה כי עסקינן באדם יצרני, נעים הליכות, חברותי, מסור, חרוץ ושמבצע את תפקידו לשביעות רצונם של הממונים עליו.

בנוסף, נתתי דעתי למצבו הרפואי של הנאשם ולנכותו (כפי העולה מתעודה שהוצגה לעיוני של בית המשפט). אולם אעיר מיד, כי אין להעניק לכך משקל רב, וזאת בשים לב לכך שלא היה במצב רפואי זה כדי למנוע הימנו לבצע את עבירות האלימות המיוחסות לו.

בנוסף, בית המשפט שת ליבו לכך שהנאשם היה עצור (לצרכי חקירה) במשך כמה ימים מאחורי סורג ובריח. ברי כי המעצר או הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם - על אף שאין המדובר בתקופה ארוכה - סבורתני כי היה בכך כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו וכדי להרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. כמו כן, לדידי, ניתן לשקול נסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

עוד ולקולא, יש ליתן את הדעת לעובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתו של המתלונן. עם זאת, הודאה לחוד וקבלת אחריות לחוד. במקרה הנדון, על אף שהבין כי התנהג בצורה לא ראויה והצטער על מעשיו, לא נעלמה מעיני העובדה שבמהלך פגישתו בשירות המבחן, נמנע הנאשם מלקבל אחריות מלאה על מעשיו, הודה באופן חלקי בביצוע העבירות, נטה להשליך האחריות על המתלונן דווקא והתקשה להביע חרטה או אמפתיה כלפי האחרון. אף בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם אמנם מסר כי הוא מצטער על מעשיו, אך ניכר כי אינו מכה על חטא ואינו מביע חרטה כנה. בנוסף לאלה, אף יש להוסיף את התרשמותו של שירות המבחן, לפיה הנאשם מטשטש ומנסה להסתיר את כשלו; כי במצבי לחץ או במצבים בהם חש פגיעה באגו או השפלה, הוא מתקשה לשלוט בדחפיו ולהפעיל שיקול דעת באשר לתוצאות מעשיו; וכי הוא מתקשה לראות את הנזקים שגרם, ומתייחס בעיקר למחיר ששילם כתוצאה מביצוע העבירות. בשים לב לנתונים אלה, שצריכים להיזקק לחובתו של הנאשם, ממילא אין מקום לדבר על שיקולי שיקום שיצדיקו סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם.

17. בכל האמור עד כה, על פניו, ובייחוד לאור קבלת האחריות החלקית, נדמה כי היה מקום לגזור על הנאשם עונש שלא בתחתית מתחם הענישה. דא עקא, בשים לגילו של הנאשם, לעברו הפלילי הנקי, להודאתו במיוחס לו ולחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות - מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו, ולהשית עליו עונש ברף התחתון של מתחם העונש אשר קבעתי לעיל, ולא למעלה מכך.

כאן אף אציין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן להסתפק בהשתת צו של"צ בלבד. אולם כיודע, המדובר בהמלצה בלבד שבית המשפט - האמון על שקילת אינטרסים רחבים מאלה ששוקל שירות המבחן - איננו מחויב לה. במקרה הנדון, לאור כל שפורט לעיל, לא מצאתי כי מתקיימת הצדקה לסטות לקולא ממתחם העונש אשר נקבע, ועל כן, כאמור, לא מצאתי לקבל את המלצתו העונשית של שירות המבחן.

18. אשר לעתירת המאשימה להורות על הרחקתו של הנאשם מאירועי ספורט, בהתאם לסעיפים 18 ו- 19 לחוק הספורט - אציין כי ההגנה לא התנגדה לבקשה האמורה, ואילו המאשימה לא טענה בעניין בצורה סדורה ולא ציינה

את אורך תקופת ההרחקה המבוקשת. בשים לב לאמור, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים, ובכלל זה את העובדה כי אין בעברו של הנאשם הרשעות קודמות, וממילא לא עבירות שבוצעו בניגוד לחוק הספורט, מצאתי כי ניתן בזו הפעם להסתפק בהרחקה לתקופה מתונה, ושמסויגת למשחקי הכדורגל בלבד.

כן אציין, כי בשים לב למאפייניו האישיים של הנאשם ולנוכח מצבו הכלכלי, שעוד צפוי להיפגע כתוצאה מעונש המאסר בעבודות שירות שיושת עליו - לצד הפיצוי למתלונן, אשית עליו קנס בסכום מתון בלבד.

19. לאור כל האמור לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודשיים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה מיום 13.12.2017, הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר ביום 04.02.2018, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות. עבודות השירות תבוצענה ב"המשקם", ברחוב הנתרן 19, קריית גת, בימים א'-ה' בין השעות 08:00-16:30.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע או עבירה בניגוד לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ד. פיצוי בסך 800 ₪ למתלונן, ע"ת/3.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה ע"י הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, וזאת ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, הפיצוי ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. קנס בסך 400 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה ע"י הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, וזאת ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הקנס מסכום ההפקדה, הקנס ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 120 יום מהיום.

היתרה תושב לנאשם.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירות אלימות, לרבות עבירת איומים, או עבירה בניגוד לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008 במשך שנתיים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים - ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ז. מתוקף הסמכות המוענקת לבית המשפט בסעיפים 18 ו- 19 לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008, הריני אוסרת על הנאשם להיכנס למקום שבו מתקיים משחק כדורגל - וזאת למשך תשעה חודשים מהיום.

הנאשם יחתום על ערבות עצמית על סך 5,000 ₪ לקיום הצו. מוסבר לנאשם כי הפרת הצו, עלולה להביא לחילוט הערבות.

בשים לב לרוחבו של צו האיסור, החל על כל משחקי הכדורגל, ולנוכח תקופתו, לא מצאתי להורות כי הנאשם יתייצב בתחנת משטרה בכל זמן שמתקיים משחק כדורגל.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, י' טבת תשע"ח, 28 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

החלטה

על פניו לא היה מקום לעתור לעיכוב ביצוע, שכן הנאשם עתיד להתחיל בריצוי עבודות השירות בחודש פברואר 2018. ואולם ולמען הסר ספק, הריני מעכבת את רכיב עבודות השירות בגזר הדין למשך 45 יום, כך שהנאשם לא יוכל לרצות רכיב זה בתקופה האמורה וזאת על מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המאשימה שלא לערער על רכיב עבודות השירות בגזר הדין, תודיע על כך מידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש.

ניתנה והודעה היום י' טבת תשע"ח, 28/12/2017 במעמד
הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה